

TIỂU SỬ THÁNH MARGARITA THÀNH CASTELLO

Chị Margarita sinh khoảng năm 1287 tại lâu đài Metola, tỉnh Massa Trabaria (khu vực biên giới giữa Umbria và Marche), không xa Mercatello del Metauro, thuộc lãnh thổ của Giáo hội. Cha của chị, ông Parisio, là lãnh chúa của lâu đài và được gọi là ‘cattano’ (trưởng quan), một tước vị được kế thừa từ dòng tộc; mẹ của chị là bà Emilia. Nhưng ngay khi sinh chị đã bị mù và dị tật. Cha mẹ quyền quý và giàu có của chị không thể chấp nhận nỗi bất hạnh gây tai tiếng cho gia đình này. Vì vậy, người cha đã nhốt chị trong một căn phòng cạnh nhà nguyện lâu đài để che giấu “nỗi tủi hổ” khỏi những cặp mắt thế gian. Cô con gái bé bỏng đã chấp nhận quyết định này không hề phản kháng và vẫn giữ được sự thanh thản của mình. Chị đã trải qua tuổi thơ trong cô độc, dâng mình cầu nguyện và chiêm niệm, hiệp thông với Thiên Chúa, trong sự tĩnh lặng và bình an sâu thẳm của tâm hồn.

Sau một thời gian ngắn sống tại lâu đài bên bờ sông Metauro, do những biến động quân sự trong vùng, cha mẹ đã đưa chị đến thành Castello, viếng mộ chân phước Giacôbê († 1292), một trợ sĩ dòng Phanxicô bấy giờ mới qua đời trong hương thơm thánh thiện. Họ hy vọng chị sẽ được chữa lành, nhưng phép lạ họ mong đợi đã không xảy ra. Một tác giả viết tiểu sử thế kỷ XIV kể rằng vì thất bại trong nỗ lực cuối cùng này, họ đã bỏ rơi chị ở Castello, ‘chẳng ai thương, đơn độc, không được chu cấp, chẳng ai giúp đỡ’.

Có lúc chị tứ cố vô thân, phải xin bánh ăn. Rồi chị tìm được nơi nương nấu trong đan viện Thánh Margarita tại một thị trấn nhỏ. Thế nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang. Đời sống đạo đức của chị, việc khổ chế nhiệm nhặt và những lời khuyên răn của chị đã khơi dậy lòng đố kỵ nơi các nữ đan sĩ. Không thể sánh được với sự gương mẫu trời vượt của chị, các nữ đan sĩ đã trục xuất chị, cùng với nhiều lời lăng mạ và xúc phạm. Sau hàng chục lần bị phản bội, chị Margarita cuối cùng được một cặp vợ chồng sùng đạo sâu xa, Venturino và Grigia, đón về nuôi. Họ dành riêng cho chị một căn phòng nhỏ trên gác, để chị có thể tự do cầu nguyện và chiêm niệm. Lòng quảng đại của họ đã được chị Margarita đền đáp. Chị dùng những ơn đặc biệt của mình để phục vụ cha mẹ nuôi cùng những người thân và bạn bè của họ. Chị tận tình với việc đào tạo và giáo dục Kitô giáo cho con cái của các ân nhân. Chị là người hướng dẫn nhẹ nhàng và đáng tin cậy cho những ai tìm đến xin lời khuyên nhủ ủi an. Nhiều lần chị đã bảo vệ bạn hữu của chị khỏi những nguy hiểm trầm trọng. Chị cũng quan tâm đến những người nghèo và cùng khổ trong thành phố. Mặc dù bị mù và tàn tật, chị vẫn cố gắng trở nên một người giàu lòng trắc ẩn đối với tất cả những ai thiếu may mắn.

Chị đã sống quãng đời ngắn ngủi và giản dị còn lại của mình tại nhà ông bà Venturino và Grigia, phân bổ thời gian giữa cầu nguyện, chiêm niệm và hoạt động bác ái. Chị luôn ăn chay, hầu như không ngủ, và khi chớp mắt, chị nằm trên sàn chứ không bao giờ nằm trên giường. Nhờ chia sẻ những đau khổ của Chúa Giêsu, chị Margarita cảm thấy gắn bó với vị Tân Lang trên trời của mình, được đồng hình đồng dạng với Người, và cuộc sống kết hiệp này đã mang lại cho chị bảo chứng và niềm vui khôn tả. Sau khi mặc tấm áo thống hối của Anh em Giảng thuyết, hằng ngày chị đến nhà thờ của họ, ở đó chị xưng tội mỗi ngày và hết sức sốt sắng tham dự việc cử hành Thánh Thể. Chị thường có những lúc xuất thần ngây ngất trong Thánh lễ.

Khi bệnh trầm trọng hơn, chị đã mời các anh em Đa Minh đến để xin nhận lãnh các bí tích của Giáo hội, tạ ơn Thiên Chúa và ra đi trong an bình vào ngày 13 tháng 4 năm 1320, lúc mới 33 tuổi.

xem: <https://www.op.org/st-margaret-of-citta-di-castello/>